

DE GOUDEN GITAAR

Paul
Biegel

ILLUSTRATIES
INGRID EN DIETER SCHUBERT

GOTTMER
Haarlem

Kijk voor meer informatie over Paul Biegel op paulbiegel.com

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de
Gottmer Uitgevers Groep op gottmer.nl

tekst © erven Paul Biegel 1962, 2025
tekeningen © Ingrid en Dieter Schubert 2025
© 2025 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317, 2000 AH Haarlem
(e-mail: info@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de
Gottmer Uitgevers Groep BV

Omslagillustratie: Ingrid en Dieter Schubert
Vormgeving omslag: Suzanne Nuis / Studio Nico Swanink
Vormgeving binnenwerk: Studio Nico Swanink

ISBN 978 90 257 7951 1
ISBN 978 90 257 7950 4 (e-book)
NUR 282

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag
niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en
datamining zijn niet toegestaan.

HOOFDSTUK EEN

Midden in een weiland vol boterbloemen stond een eenzame braamstruik. Daaronder woonde een veldmuis, die Jodokus heette en heel mooi gitaar kon spelen.

Jodokus had nooit iets anders gedaan; nooit met andere veldmuizen spelletjes gespeeld of klavertjes van vier gezocht, want hij durfde niet onder de braamstruik vandaan te komen. Hij was bang voor de boze uil Braat, want die had op een heldere maannacht Jodokus' grootmoeder in zijn klauwen gepakt en was met haar weggevlogen. Zijn vader en zijn moeder waren van verdriet gestorven, en sindsdien had Jodokus alleen nog maar de gitaar, die van zijn grootmoeder was geweest.

Maar als hij overdag speelde en de muziek uit de braamstruik kwam, dan bleef er wel eens een haas stilstaan om te luisteren of een kraai hield even op met krassen.

Nu gebeurde het op een dag dat een leuwerik bij de braamstruik neerstreek en naar binnen wipte. 'Ik heet Hanna!' riep de leuwerik tegen Jodokus. 'En ik moet vanavond bij de burgemeester zingen op een feest.'

'O,' zei Jodokus. Hij was een beetje geschrokken, want er was nog nooit iemand bij hem op bezoek geweest en hij wist niet goed wat hij moest zeggen.

Hanna wipte naderbij. 'Je speelt zo mooi op de gitaar,' zei ze kwetterend, 'en nu heeft de burgemeester gevraagd of je vanavond ook komt, om de muziek te spelen bij mijn liedje.'

'O,' zei Jodokus weer. 'Ik bedoel, o nee!'

'O nee?' vroeg Hanna, en ze zette haar kop scheef. 'Waarom niet?'

Jodokus keek bedremmeld. 'Als ik naar buiten ga, komt de boze uil Braat en pakt me met zijn klauwen,' zei hij.

Daar moest Hanna even over nadenken. 'Weet je wat?' riep ze toen. 'Ik vraag mijn tien vriendinnen om je te komen halen. Dan kan de boze uil Braat niets doen.'

'Hebt u tien vriendinnen?' vroeg Jodokus met open mond. 'En zijn dat allemaal leeuweriken?'

'Ja,' zei Hanna. 'Lola en Lotte en Lizzy en Livia en...'

'Tjonge!' zei Jodokus, en hij voelde zich opeens erg eenzaam.

'Kom je dan?' vroeg Hanna.

'Ja,' zei Jodokus, want hij was nog nooit op een feest geweest.

Toen het die avond schemerdonker werd, kwamen Lola en Lotte en Lizzy en Livia en Linde en Leonore en Lilly en Lea en Laura en Leentje bij de braamstruik om Jodokus te halen.

Hij had zich mooi aangekleed in een madelieven-broek en een vest van biezen met boterbloemen als knopen.

De leeuweriken riepen: 'O, wat beeldig!' Ze gingen in een kring om hem heen staan, zodat Jodokus erg verlegen werd en de gitaar tegen zich aan klemde.

‘Hè, speel eens wat!’ riep Lola. ‘Hè ja!’ riepen de anderen.

Jodokus begon bibberend te tokkelen, maar het werd al gauw zo mooi dat hij alles vergat en maar door speelde, zodat de leeuweriken hem naar buiten trokken. Daar gingen ze in optocht met muziek naar het feest van de burgemeester. Ringding-ding tiede-liede-lie klonk het in het gras en Jodokus dacht niet meer aan de boze uil Braat.

Zo kwamen ze aan bij de plek waar het feest van de burgemeester werd gehouden. Dat was een heel heel oude haas, die vandaag zijn verjaardag vierde, en dat was al zo dikwijls gebeurd dat hij nu zeker wel honderd jaar geworden was. Daarom waren er ook veel dieren op het feest.

De kraaien bliezen een vrolijke mars, de egel sloeg de trom erbij, de konijnen dansten een ballet en er was een ooievaar, die goocheltoeren deed. Hij had er een hoge hoed bij op, en dat stond heel voornaam. Drie reigers maakten met hun halzen het cijfer 100, zodat de burgemeester hard in de handen klapte. Enkele hazen voerden een toneelstukje op en daarna was het de beurt aan Hanna om haar lied te zingen.

Jodokus was rood van opwinding toen hij met Hanna naar voren kwam om een buiging te maken voor de burgemeester en alle andere dieren. Bibberend stemde hij zijn gitaar en Hanna begon met haar mooie leeuwerikenstem:

*Honderd jaren is heel lang
Hoezee hoezee, hoor nu mijn zang!*

Ring-ding-ding, speelde Jodokus, en het lied was uit.

‘Bravo!’ riep de burgemeester. ‘Bravo!’ riepen alle dieren. Hanna maakte weer heel diepe buigingen, maar toen ze naar haar plaats terugliep en Jodokus haar wilde volgen, riep de burgemeester plotseling: ‘Veldmuis Jodokus, kom eens hier!’

Jodokus schrok, en kwam bevend naar voren. De oude haas richtte zich een eindje op van zijn rustbank. ‘Je hebt mooi gespeeld, baasje,’ zei hij. ‘Speel mij nog eens wat voor.’

‘O,’ zei Jodokus bedremmeld. ‘O goed, bedoel ik, ja zeker.’

Hij nam zijn gitaar en begon. Eerst tokkelde hij zachtjes, toen een beetje harder en een beetje vlugger, en ten slotte ging het met alle snaren tegelijk, zodat iedereen de adem inhield. Aan het slot speelde hij een heel oude melodie, nog van zijn grootmoeder. Daar moest de oude haas een beetje van wenen.

Toen het uit was, riep iedereen: ‘Bis bis!’ Dat betekende dat ze het opnieuw wilden horen, maar juist toen Jodokus de eerste pling gaf, begonnen er regendruppels te vallen. Eerst een paar, toen meer en ten slotte barstte er zo’n vreselijke bui los dat alle feestlichtjes sissend uitgingen en alle dieren in het pikkedonker naar huis vluchtten. De kraaien en reigers vlogen door de lucht, de hazen en konijnen sprongen over het land, de oude burgemeester strompelde op zijn stok, en Jodokus...

Jodokus bleef helemaal alleen achter. Hij kon niks zien, hij wist niet welke kant hij op moest, en Hanna met haar tien vriendinnen waren hem vergeten.